"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ :— ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ସତେଜ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛ, ଯଦି ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ସର୍ବଦା ସତେଜ ରହିବ" ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲାମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ହୋଇଥିବ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବଦା ଅପାର ଖୁସିରେ ରହୁଥିବେ । ଯଦି ଖୁସି ନାହିଁ ତେବେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ କୁହାଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ପାରସ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପାରସ (ପବିତ୍ର) ବୁଦ୍ଧି କରିବେ । ରୁହାନୀ ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବେ । ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା ବିନା ସେମାନେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତ ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାରଣ ବାବା ଆସି ଦାଦାଙ୍କ ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମେମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝୁଛ ସେହିପରି ଦାଦା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଦାଦାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ଭଗବାନୁଉବାଚ । ବାବା ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଏକଥା କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି? କାହିଁକି ନା ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିଲେ ଆମେ ପତିତରୁ ପାବନ ହୋଇଯିବା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଏକଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ନିଜକୁ ପତିତ ଭାବି ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ହୋଇଥବ ଏବଂ ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆର ନିର୍ମାତା ବା ସ୍ଥାପକ ହେଲେ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ବାବା କହି ସମସ୍ତେ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ କହିବା ସହିତ ତାଙ୍କୁ ପିତା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଆତ୍ମା ହିଁ ଡାକୁଛି । ଶରୀର ନୁହେଁ । ଆମ ଆତ୍ମାର ପିତା ପାରଲୌକିକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସିଏ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥାକୁ ତ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖିବା ଦରକାର । ଏହା ନୂଆ ଦୁନିଆ ନା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏକଥା ତ ବୁଝିପାରୁଛ ନା । ଏଭଳି ବୁଦ୍ଧିହୀନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ବହୁତ ସୁଖରେ ଅଛୁ । ଆମେ ତ ଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ କଳିଯୁଗକୁ କେବେ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ପୁରୁଣା ପତିତ ଦୁନିଆ । ଏଥିରେ ଅନ୍ତର ରହିଛି ନା । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏତିକି କଥା ମଧ୍ୟ ରହୁ ନାହିଁ । ଦୁନିଆର ଅବସ୍ଥା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଛି । ଯଦି ପିଲାମାନେ ପାଠ ନ ପଢନ୍ତି ତେବେ କହିଥା'ନ୍ତି ନା ତୁମେ ତ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଚିଠି ଲେଖନ୍ତି, ତୁମର ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି କାରଣ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ନିଜେ ଏବେ ପାରସ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କରିବା ଦରକାର । ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର ଏଥିରେ ଲଜ୍ୟା କରିବାର ତ କିଛି କଥା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଓଲଟା ଜ୍ଞାନ ରହିଆସିଛି ଯାହାକି ଭୁଲିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତାହା କିପରି ଭୁଲିବ । ସେସବୁ କଥାକୁ ଭୁଲାଇ ଦେବାର ଶକ୍ତି ତ କେବଳ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି । ବାବାଙ୍କ ବିନା ଏହି ଜ୍ଞାନ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଆସି ଜ୍ଞାନ ନ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ତମୋପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଜ୍ଞାନୀ ଦୁନିଆ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୈବୀ ଦୁନିଆ । ଏଥିରେ ଫରକ ତ ଅଛି ନା । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ସମୟ ମଧ୍ୟ ଘୂରି ଚାଲିଛି । ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ତେବେ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ମିଳିବ ସେଥିରେ ଓଲଟା ଜ୍ଞାନ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେମାନେ ସତେଜ ଥିଲ ଏବଂ ବିଶ୍ରାମରେ ମଧ୍ୟ ଥିଲ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଚିଠି ଲେଖୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଏଠାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁବନକୁ ଆସି ରିଫ୍ରେସ୍ ହେବା ସହିତ କିଛି ଦିନ ବିଶ୍ରାମ କରିନିଅ । ରିଫ୍ରେସ୍ ହେବା ପରେ ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗ ବିଶ୍ରାମପୁରୀକୁ ଯାଉଛ । ସେଠାରେ ତୁମକୁ ବହୁତ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଥାଏ । ସେଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତି ଆଦି ସବୁ କିଛି

ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ରିଫ୍ରେସ୍ ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ବିଶ୍ରାମ ପାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ରିଫ୍ରେସ୍ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍ରାମ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ନେଉଛ । ବିଶ୍ରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତ । କେହି ଥକି ଗଲେ ବିଶ୍ରାମ ନେଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଯେପରି ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ କିଏ କେଉଁଠାକୁ କିଏ କେଉଁଠାକୁ ବିଶ୍ରାମ ନେବା ପାଇଁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ତ ରିଫ୍ରେସ୍‌ମେଣ୍ଟ ହେବାର କିଛି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ରିଫ୍ରେସ୍ ହୋଇଯାଉଛ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଉଛ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛ । ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କ'ଣ? ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ତ ସବୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ତୁମକୁ ବିଶ୍ରାମ କିପରି ମିଳୁଛି । ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ଭଳି ରିଫ୍ରେସ୍ ହୋଇଯିବେ । ତୁମମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବା । ଅବିନାଶୀ ସତେଜ ହେବାର ଅଛି । ଅବିନାଶୀ ବିଶ୍ରାମ ପାଇବାର ଅଛି । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ । ଏହି କଥା ମନେ ପକାଇ ଦିଅ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଅ । କଥା ତ ବହୁତ ସହଜ । ବେହଦର ବାବା ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ମାୟାର ଅଭିଶାପ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ବର୍ସାକୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ଯେତେବେଳେ ମାୟା ରାବଣର ଅଭିଶାପ ମିଳିଯାଏ ସେତେବେଳେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତି ସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । କିପରି ଧୀରେ-ଧୀରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସମ୍ପତ୍ତି ସମାପ୍ତ ହେବାରେ କେତେ ଜନ୍ମ ଲାଗିଥାଏ, ଦୁଃଖଧାମରେ କ'ଣ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିପାରିବ! ସୁଖଧାମରେ ବିଶ୍ରାମ ହିଁ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ କେତେ ଥକାଇ ଦେଉଛି । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଭକ୍ତି କରି କରି ସମସ୍ତେ ଥକିଯାଇଛନ୍ତି । ମାୟା କାଙ୍ଗାଳ କରିଦେଇଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନୂଆ ନୂଆମାନେ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ବିଚାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଏହା ଯାଦୁ ନୁହେଁ ତ । ଆରେ ତୁମେ ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଯାଦୁଗର ବୋଲି କହୁଛ । ତେବେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ କହୁଛି ଯେ ମୁଁ ଯାଦୁକର ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସେହି ଯାଦୁ ନୁହେଁ ଯେଉଁଥିରେ ଛେଳି ମେଣ୍ଢା କରିଦିଅନ୍ତି ତୁମେ ଜୀବଜନ୍ତୁ ତ ନୁହଁ ନା । ଏହି ସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବୁଝିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ସୁର ମଣ୍ଡଳ କେ ସାଜ ସେ...ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବଲୋକର ସଂଗୀତକୁ ଛେଳି ମେଣ୍ଢା କ'ଣ ବା ବୁଝିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ଛେଳି ମେଣ୍ଢା ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ପାଇଁ ହିଁ କୁହାଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏଭଳି ଗାୟନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ଏହି ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ଅଟେ । ଚଣ୍ଡିକା ଦେବୀଙ୍କର କେତେ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ଯଦି ସେମାନଙ୍କୁ ଚଣ୍ଡିକା ଦେବୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ପଚାରିବ ସେ କିଏ? ତେବେ କହିବେ ଦେବୀ । ତେବେ ଏଭଳି ନାମ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନ ଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶୁଭନାମ ହିଁ ଥାଏ । ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ... ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ କୁହାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁହାଯାଏ । କଳିଯୁଗୀ ବିକାରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିପରି କହିବା! ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୁଷ୍ୟ ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନୁହେଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା... ପୁଣି ଦେବତାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ୫ ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ତ ଦେବତାମାନେଥା'ନ୍ତି । ତାହାକୁ ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ଏହାକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ଦୈବୀ ଦୁନିଆକୁ ଦିନ କୁହାଯାଏ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁନିଆକୁ ରାତି କୁହାଯାଏ । ଦିନ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଲୋକ । ରାତ୍ରି ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରକୁ କୁହାଯାଏ । ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ କିଛି ବି ଜାଣିନଥିଲୁ । ଏବେ ଏହି ସବୁ କଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଯଦି ଋଷି ମୁନିମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଥିଲେ ଆପଣ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ନେତି-ନେତି କହୁଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଜାଣିନାହୁଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ନାସ୍ତିକ ଥିଲୁ । ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନଥିଲୁ? ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତ ଅବିନାଶୀ ବାବା, ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବାବା । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସେହି ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ଯିଏକି କେବେ ଭସ୍ମ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ନିଜେ ଜଳିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ରାବଣକୁ ମଧ୍ୟ ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି । ଶରୀର ଅଛି ନା । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାକୁ ତ କେବେ ବି କେହି ଜଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ଏହି ଗୁପ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି । ଏହି

ଗୁପ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଅଛି । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଏହି ମୁଖ ଦ୍ୱାରା କହିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ନାହିଁ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ନଚେତ୍ ଯେପରି ଓଲଟା ହୋଇଯାଉଛ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ଭୁଲିଯାଉଛ । ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଡ୍ରାମାରେ ଯାହା କିଛି ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ତାହା ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପ୍ରତି ମୁହୁର୍ତ୍ତରେ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରି ଚାଲିଛି, ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଆକାଶର ଅନ୍ତ କେହି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପୃଥିବୀର ଅନ୍ତ ପାଇପାରିବେ କାରଣ ଆକାଶ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ, ପୃଥିବୀ ତ ସ୍ଥୂଳ । ଏଭଳି କେତେକ ଜିନିଷ ଅଛି ଯାହାର ଅନ୍ତ କେହି ବି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେବେକି କହୁଛନ୍ତି ଆକାଶ ହି ଆକାଶ, ପାତାଳ ହିଁ ପାତାଳ ଅଟେ । ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ଶୁଣିଛନ୍ତି ନା ତେଣୁ ଉପରକୁ ଯାଇ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆକାଶରେ ମଧ୍ୟ ଦୁନିଆ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆ ତ ବହୁତ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ନା । ଭାରତରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା ଆଉ କୌଣସି ଦେଶ ନଥିଲା । ଏବେ ପୁଣି କେତେ ଦେଶ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବିଚାର କର । ଭାରତରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଛୋଟ ଅଂଶରେ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ । ଯମୁନାର କୂଳ ଥିଲା । ଏହି ଦିଲ୍ଲୀ ପିରସ୍ତାନ ଥିଲା । କଳିଯୁଗକୁ କବରସ୍ଥାନ କୁହାଯାଉଛି, ଯେଉଁଠି ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଚାଲିଛି । ଅମରଲୋକକୁ ପରିସ୍ତାନ କୁହାଯାଏ । ସେଠାରେ ବହୁତ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଭାରତକୁ ବାସ୍ତବରେ ପରିସ୍ତାନ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସେହି ପରିସ୍ତାନର ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ସେମାନେ କେତେ ଶୋଭନୀୟ ଥିଲେ କାରଣ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ନା । ସେଠାରେ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଚମକୁଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମ କିପରି ହେଉଛି । ସାରା ଗୃହ ଯେପରି ଆଲୋକିକ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ତେବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ପରିସ୍ତାନକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର କାରଣ ସମସ୍ତେ ତ ସମାନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ଯେ, ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା କେତେ ବଡ ପାର୍ଟ କରୁଛି । ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ବାହାରିଗଲେ ଶରୀରର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେଉଛି । ସାରା ଦୁନିଆର ଆତ୍ମାରୂପୀ ଅଭିନେତାମାନେ ସେହି ପାର୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ଯାହାକି ଅନାଦି କାଳରୁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଅନାଦି । ଏଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ଅନାଦି । ଏହାକୁ ତୁମେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ସେତେବେଳେ କହୁଛ ଯେତେବେଳେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହା ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ଯାହାପାଇଁ ଯେତିକି ସମୟ ଦରକାର ତାଙ୍କୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସେତିକି ସମୟ ଲାଗୁଛି । ବୁଦ୍ଧିର ମଧ୍ୟ ଫରକ ରହିଛି ନା । ଆତ୍ମା ମନ ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ଅଛି ନା ତେଣୁ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଆମକୁ ସ୍କଲାରସିପ୍ ନେବାର ଅଛି । ତେଣୁ ମନ ଭିତରେ ଖୁସି ରହୁଛି ନା । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଭିତରକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଖୁସି ଲାଗିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ପାଠ ପଢିବାକୁ ଆସିଛୁ ନଚେତ୍ କେବେ କେହି ଆସିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଏଭଳି କୌଣସି ସ୍କୁଲ କେଉଁଠି ବି ନଥିବ ଯେଉଁଠି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦେଖିପାରିବେ । ତୁମେମାନେ ଦେଖୁଛ ଏମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ଏବେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଆମେ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଆମେ ନା ସେହି ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜତ୍ୱରେ ଅଛୁ ନା ଏହି କଳିଯୁଗୀ ରାଜତ୍ୱରେ ଅଛୁ । ଆମେ ମଝିରେ ଅଛୁ ଏବଂ ସେହି ରାଜତ୍ୱକୁ ଯାଉଛୁ । ପାରି କଲାବାଲା ନାଉରୀ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ନୌକା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର । ନାଉରୀ ଆତ୍ମା ରୂପି ନୌକାକୁ ପରମଧାମକୁ ଟାଣିନେଉଛନ୍ତି । ନିରାକାର ବାବା ନିରାକାର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ଏହି ଚକ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ପୁଣି ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେବା, ଛୋଟ ହୋଇ ପୁଣି ବଡ ହେବା, ଯେପରି ଆମ୍ବ ଟାକୁଆକୁ ମାଟିରେ ପୋତିଲେ ସେଥିରୁ ପୁଣି ଆମ୍ବ ହିଁ ଫଳିଥାଏ । ତାହା ହେଲା ବିନାଶୀ ବୃକ୍ଷ । ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ । ଏହାକୁ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳିଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତେ ପାର୍ଟ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ କରିଥାଏ । ଏହିଠାରେ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଥିଲେ ଯିଏକି ଏବେ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଏବେ ପୁଣି ସେହିଭଳି ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମରୁ ଏମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଥିଲେ ଏବେ ଏମାନେ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ସ୍ୱର୍ଗରେ

ତ ଏତେ ମନୁଷ୍ୟ ନଥିଲେ । ନା ଇସଲାମୀ, ନା ବୌଦ୍ଧି... କେବଳ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଛାଡି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମର ଆକ୍ଟର ସେଠାରେ ନଥିଲେ । ଏହିଭଳି ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ କାହା ଭିତରେ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିମାନମାନଙ୍କୁ ଉପାଧି ମିଳିବା ଦରକାର ନା । ଯିଏ ଯେତେ ପାଠ ପଢିଥାଏ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ପଦବୀ ପାଇଥାଏ । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖି ଖୁସି ଆସିବା ଦରକାର । ଏବେ ତ ଖୁସିର ସୀମା ନାହିଁ । ଯଦି ପାଠଶାଳା ବା ସ୍କୁଲ ହେବାର ଅଛି ତେବେ ଏହିଭଳି ହେବା ଦରକାର । କେତେ ଗୁପ୍ତ କିନ୍ତୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଠାଶାଳା ଅଟେ । ଯେତେ ବଡ ପାଠପଢା, ସେତେ ବଡ କଲେଜ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସୁବିଧା ମିଳିଥାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ପାଠ ପଢିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପରେ ସୁନା ଆସନରେ ବସୁ ବା କାଠ ଆସନରେ ବସୁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର କାରଣ ଶିବଭଗବାନୁବାଚ ଅଟେ ନା । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱର ରାଜକୁମାର । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜଣାପଡିଛି । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ବାବା ନିଜେ ହିଁ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କ'ଣ ଥିବ କି! ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଦେବତା ହୋଇଗଲେ ଆଉ ପାଠପଢାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏଥିରେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବଡ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରି ପୁରୁଣା ଦେହ ଏବଂ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ନିଜର ବୁଦ୍ଧିକୁ ବାବା ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଅବିନାଶୀ ବିଶ୍ରାମର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେଇ ରିଫ୍ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତେଜ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବାରେ ଲଜ୍ୟା କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ରହି ପ୍ରକୃତ ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଅକ୍ଳାନ୍ତ ଏବଂ ଆଳସ୍ୟମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଂସ୍କାର ବା ସ୍ୱଭାବକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ନିରାଶ ହୋଇଯିବା ବା ଅବହେଳା କରିବା ମଧ୍ୟ ଥକିଯିବାର ଲକ୍ଷଣ, ସେଥିପାଇଁ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଅଥକ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଳାନ୍ତମୁକ୍ତ ହୁଅ । ଅଥକର ଅର୍ଥ ହେଲା ଯାହା ଭିତରେ ଆଳସ୍ୟ ନଥିବ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଏହିଭଳି ଆଳସ୍ୟ ରହିତ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମନ ଭିତରେ କେବେହେଲେ ଦୁଃଖର ଲହଡି ଆସିପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ସମ୍ମୁଖରେ ରୁହ ଏବଂ ଖୁସିର ଅନୁଭବ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପରେ ପୁଣ୍ୟ ଏବଂ ବାଣୀରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଜମା କରିଚାଲ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****